

Núm. de Protocol: AD-0070-2/05
TSA: 05/06

S E N T È N C I A NÚM. 64-2006

PARTS:

Apel·lant: COMÚ D'ORDINO
Representant: E.C.C.
Advocat: X.J.R.

Apel·lada: QUART D'ORDINO
Representant: M.B.
Advocat : J.S.

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President : M.I. Sr. Bernard Plagnet

Magistrats: M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià
M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A la vila d'Andorra la Vella, el 25 d'octubre de 2006

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número AD-0070-2/05.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Albert Andrés Pereira** el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1r.- La sentència de 28 de novembre de 2005 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va estimar la demanda formulada pel Quart d'Ordino contra el Comú d'Ordino, declarant la nul·litat dels articles 10.A.8 i 18 de l'Ordinació de preus públics de la Parròquia, aprovada el 28 de desembre de 2004. L'esmentada sentència considera que l'anomenat cementiri vell d'Ordino és propietat del Quart i que, en conseqüència, el Comú no disposa d'atribucions per a percebre preus públics per la utilització d'un lloc d'enterrament en un cementiri que no li pertany.

2n.- La representació del Comú ha interposat recurs d'apel·lació contra la sentència del Tribunal *a quo*, al·legant que li correspon la competència sobre els serveis funeraris, segons l'article 4.10.d) de la Llei qualificada de delimitació de competències dels Comuns, i que la referència legal als "serveis comunals" ve referida a l'àmbit territorial de la Parròquia i no al dret de propietat del Comú front a la propietat d'altres administracions públiques o particulars.

3r.- El Quart d'Ordino s'ha oposat al recurs, en considerar que la sentència apel·lada resulta plenament ajustada a dret, per la qual cosa ha sol·licitat que fos confirmada en els seus propis termes.

4t.- En l'acte de la vista oral, les parts van exposar les consideracions que van considerar més adients a la defensa de llurs interessos.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Aquesta Sala ha examinat en diverses ocasions la problemàtica que planteja la determinació del marc de competències dels Quarts, un cop entrada en vigor la Constitució.

Com recorda la sentència núm. 73-2005, de 16 de desembre, l'article 84 de la Constitució estableix que "les lleis tindran en compte els usos i

costums per determinar la competència dels Quarts i dels Veïnats, així com les seves relacions amb els Comuns”.

Ja en la sentència núm. 2000-21, de 20 de juny, es va declarar que aquest precepte constitucional no determina les competències que han de tenir els Quarts, ni tant sols comporta que s’hagi congelat la situació existent quan va entrar en vigor la Constitució, sinó que es limita a deferir al legislador la delimitació d’aquestes competències, encara que caldrà tenir en compte els usos i costums que s’han vingut observant.

D’aquesta manera, els Quarts han mantingut el seu àmbit tradicional de competències fins al moment en què s’han anat aprovant o es promulguin en el futur les successives lleis sectorials reguladores dels diferents àmbits de l’actuació administrativa. En aquest sentit, la sentència d’aquesta Sala núm. 2001-03, de 9 de febrer, va examinar l’actuació urbanística d’un dels Quarts de la Parròquia d’Ordino, en el marc de la normativa anterior a la promulgació de la Llei general d’ordenació del territori i urbanisme.

Ara bé, el marc de competències dels Quarts es veu successivament afectat per l’acció del Consell General quan, com s’ha dit, es procedeix a dictar la legislació sectorial que incideix en l’àmbit d’actuació de les Administracions locals. Així va succeir en el supòsit examinat en la sentència núm. 2000-21, abans esmentada, en què la legislació aplicable no donava cap tipus de competències als Quarts en matèria tributària.

Tanmateix, resulta evident que els Quarts conserven en tot cas les facultats relatives a la gestió, administració i conservació dels béns i drets que integren el seu patrimoni, en virtut de la titularitat que ostenten sobre els mateixos.

Tercer.- L’article 10.4 de la Llei de bases de l’ordenament tributari disposa que els preus públics no són tributs, sinó que constitueixen la contraprestació en diner satisfeta, bé per la utilització privativa o l’aprofitament especial del domini públic, o bé per la prestació de serveis públics o la realització de funcions administratives que no són de sol·licitud o recepció obligatòria. En el mateix sentit es pronuncia l’article 39 de la Llei de les finances comunals, que distingeix entre el “lloguer o venda de nínxols o columbaris” (apartat A.m), que constitueix un supòsit d’utilització privativa del domini públic, i els “serveis de tanatori, d’incineració de cadàvers i altres serveis funeraris” (apartat B.d), que comporta la prestació d’un servei públic.

Quart.- Els articles 10.A.8 i 18 de l'ordinació que s'impugna en aquest cas estableix els preus públics que s'han satisfer com a contrapartida per la concessió atorgada per a utilitzar un lloc d'enterrament als cementiris de la parròquia. No es tracta, doncs, de la prestació d'un servei públic, sinó de la utilització privativa d'un bé de domini públic, com posa de relleu el mateix enunciat de l'article 10.A de l'ordinació impugnada.

Ara bé, si el preu públic constitueix en aquest cas la contraprestació deguda per la utilització privativa d'un bé públic, la conseqüència necessària és que únicament està facultat per a percebre aquest preu el titular del bé, que és qui atorga al particular la concessió que l'autoritza per utilitzar una part d'un immoble de la seva propietat. En definitiva, es tracta en aquest cas de l'aplicació de les facultats de gestió i administració que corresponen a les persones públiques sobre el béns de que són titulars.

Per tot això, s'ha de concloure que el Comú no disposa de facultats per a percebre els preus públics que es meriten per la utilització privativa d'un bé immoble que pertany al Quart, de manera que no resulta ajustada a dret la redacció dels preceptes impugnats, que atribueixen a la Corporació comunal la percepció dels preus públics derivats de les concessions d'utilització dels llocs d'enterrament a tots els cementiris de la parròquia, amb independència de la seva titularitat.

En conseqüència, s'ha de desestimar el recurs d'apel·lació que interposa el Comú d'Ordino i confirmar íntegrament la sentència impugnada, sense fer un especial pronunciament sobre les costes d'aquesta instància.

D E C I S I Ó

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

- Desestimar el recurs d'apel·lació que interposa la representació de l'Hble. Comú d'Ordino contra la sentència dictada el 28 de novembre de 2005 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Administrativa

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.